

גינורים

בימים שלפני חג השבועות, כאשר עלי הגפן והתאנה כבר מכסים את ענפי העצים, והפרות הראשונים כבר מתחילים לבצבץ, אוספים האיכרים את הראשית, ודוקא. מן המשובח. העשירים - מניחים את הפירות בסלי זהב וכסף, והעניים - בסלי קש קלועים. הקרובים - מביאים פירות לחים וטריים והרחוקים צימוקים ותאנים יבשות. כל העם, כל מי שכוח לו ברגליו, מתאסף לעירו של מעמד - העיר החשובה ביותר באזור - וכולם לנים ברחובה של עיר, שלא להטמא חלילה. משכימים בבוקר לקול הקריאה "קומו ונעלה ציון" מפיו של ראש המעמד.

עשרים וארבע שיירות שכאלה צועדות לכיוון ירושלים. איכרי ארץ ישראל אינם מתאספים כדי לסחור או לפטפט בענייני העולם, אלא כדי לעלות ולקנות תורה ודעת בירושלים "כי מציון תצא תורה". והשור הולך לפניהם, וקרניו מצופות זהב - סמל לעושר, אך על גבי הזהב עטרה של זית - סמל לחוכמה. והחליל מכה לפניהם - עולים בשירה!

כשסוף סוף נראים הבתים הראשונים של ירושלים, מתאמץ כל איש לקשט את הסל שלו, והשיירה שולחת שליחים להודיע על בואה, גזברים וסגנים יוצאים לקראתם, ובעלי האומנות שבירושלים עומדים לפניהם, לפי שגדולה מצוה בזמנה, ואומרים להם: "אחינו אנשי מקום פלוני - באתם לשלום!" והיכן היו לנים כל אותם מאות האלפים העולים לרגל? מעולם לא אמר אדם: "לא מצאתי מיטה שאלין בירושלים" או: "צר לי המקום שאלין בירושלים" הירושלמים מכניסי האורחים היו מפנים את החדרים הטובים, ויוצאים ללון בחוץ. "אף שכר מטות ומצעים לא היו לוקחים בה", כמאמר רבן גמליאל. וכיצד היו האורחים משלמים בכל זאת למארחים? את עורות הקודשים שהם חולין ומותרים לכל אדם, השאירו יושבי הכפרים לאנשי העיר הגומלים עמם חסד. אשרי העם שככה לו! והלואי ונזכה בימינו לעלות ולהראות ולהשתחוות ולעשות חובותינו בבית הבחירה.